

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka

DOMOV
PRE
ZVIERATKÁ

FRAGMENT

Julinka malá zverolekárka

Domov pre zvieratká

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka

DOMOV PRE ZVIERATKÁ

Ilustrácie Kyla May

F FRAGMENT

*Venujem panej a pánu Winmillovcom a Ruth za to,
že som sa vďaka nim cítila ako zverolekárka.*

R. J.

Ahoj!
Volám sa Júlia, mám desať rokov
a som skoro zverolekárka.

Stavím sa, že sa práve v duchu pýtate, ako môže
byť desaťročné dievča skoro zverolekárka.
Je to však celkom jednoduché: moja mama je
zverolekárka, a tak sledujem, ako pracuje, a stále
jej pomáhám. Verte mi, nie je to vôbec ťažké.

Skoro zverolekárka

„Zuzka, teraz ju drž tak, aby sa nehýbala. Takto. Super.“ Skláňala som sa nad drobnou labkou a opatrne som stláčala klieštiky. Cvak, cvak, cvak. Pazúriky lietali na všetky strany a Bibi na protest zapišťala.

„Julinka, ty si taká šikovná,“ vydýchla Zuzka. „Kde si sa naučila tak dobre strihať pazúriky morčatám? Ja by som nevedela, pokiaľ ich môžem odstrihnúť.“

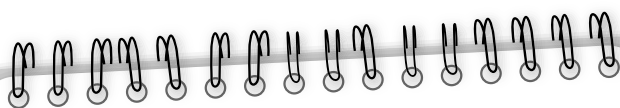
„To predsa patrí k práci zverolekára, Zuzi. Veď vieš, že už som skoro zverolekárka. Treba ich však strihať

opatrne. Navyše, mama mi ukázala, ako sa to robí. Pozri, vo svojom poznámkovom zošite mám aj obrázok.“

Vzala som svoj lekársky kufrík a otvorila som ho.

Pôvodne v ňom mal ocko rybársky výstroj, no keďže ho dlho nepoužíval, všetky veci som mu preložila do kartónovej škatule. Som presvedčená, že som mu tým pomohla, lebo ak ešte niekedy náhodou pôjde na ryby, všetko nájde oveľa rýchlejšie.

Z dna kufríka som vylovila zápisník.

Ako strihať morčatám pazúriky

Živý koreň

Tu odstrihni

„Vidíš vnútri pazúrika ten koreň?
Tú časť nesmieš odstrihnúť.“

Evidentne to na ňu urobilo dojem. Láskyplne hladkala tučné morča na svojich kolenách. „Máš obrovské šťastie, že máš Bibi, Lili a ešte aj psa,“ povzdychla si. „Mamička vraví, že so štyrmi chalanmi v puberte máme doma zvierat viac než dost. Takže mi nedovolí nijakého domáceho maznáčika. Je to hrozne nespravodlivé.“

Zuzka sa do susedného domu presťahovala iba pred niekoľkými mesiacmi, ale už teraz som si istá, že z nás budú najlepšie kamarátky. Má štyroch bratov, všetci sú starší než ona a sú poriadne hluční. Vždy keď vidím Zuzkinu mamu, nesie kôš s bielizňou a na tvári má taký unavený výraz, ktorý vraví: „Teraz nie!“ alebo niekedy ešte horšie: „Čo zase?“

„Nechápem, ako môžeš vydržať v tom hluku. Veď až do nášho domu počujem, ako sa hádajú.“ Vtom som si spomenula na svojho malého bračeka. „Aspoň si začínam myslieť, že Adam s tými jeho plastovými dinosaurami možno nie je až taký zlý... zatiaľ. Nie je normálne, koľko ich už má, no mama mu kupuje stále ďalšie a ďalšie. Keď však ja poviem, že by som chcela ďalšie zvieratko, rozhodne odmietne.“

Ako na zavolanie sa z Adamovej izby ozval hlasný dinosaurí škrek.

Z domu vybehol Cézar, môj kokeršpaniel. Na chvíľu sa zastavil, aby si poškrabkal hlavu o kmeň stromu. Nebol nadšený zo širokého obväzu, ktorý mal previazaný okolo uší, ale dúfam, že si naň čoskoro zvykne.

„Ako dlho bude musieť nosiť ten obvaz?“ spýtala sa Zuzka.

„Kým mu nevyschnú uši. Psy s priliehavými ušami veľmi často dostávajú infekcie.“

Sklonila som sa a ovoňala som Cézarove uši.

Zuzka si rukou zakryla ústa a vyzerala, akoby sa mala každú chvíľu povracať. „Fuj! Čo to robíš?“

„Kontrolujem, či nezacítim baktérie. To by bol totiž prvý prejav infekcie.“

Potom som v zápisníku nalistovala strany venované Cézarovi, aby som si všetko zapísala.

Ušná infekcia psov

Príznaky: uši svrbia, sú začervenané, bolestivé na dotyk a páchnu.

CÉZAROVE UŠI

x = uši páchnu

✓ = bez infekcie

P	U	S	Š	P	S	N
	x	x	x	✓	✓	✓
✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

„A je to. Podme s nimi na prechádzku.“ Z očí som si odfúkla prameň čiernych vlnitých vlasov

a zasunula som ho do neposlušného vrkoča. „Chceš tlačiť kočiarik alebo viesť Cézara?“

Vyšli sme na ulicu. Zuzka tlačila starý kočiak so strieškou, v ktorom si hoveli rozmazané morčatá. Mňa za sebou vliekol môj zvláštne vyzerajúci pes. Nanešťastie cítil potrebu označkováť každú bránku, popri ktorej sme prešli.

„Viem, že nemáš nijakých domácich maznáčikov, Zuzka, preto si možno myslíš, že som nevďačná, no problém je v tom, že naozaj potrebujem ďalšie zvieratá. Veľa zvierat. Ak sa mám stať veterinárkou, potrebujem rôzne zvieratá, aby som sa mohla všetko naučiť a vyskúšať si to. Rozumieš mi?“

„Pravdaže,“ prikývla Zuzka.

„Tak prečo tomu nerozumejú moji rodičia? Idem sa z toho zblázniť.“

Zuzka ďalej prikyvovala. „Ak sa mám stať svetovo uznávanou cvičiteľkou a vystavovateľkou, tiež potrebujem viac zvierat.“

Namiesto odpovede som sa rozkašľala, lebo Cézar zrazu rýchlo vyrazil vpred a vzápätí prudko zastal. Priamo pred Zvieracím hotelom. Vždy si to tam potrebuje poriadne oňuchať.

„Pozri!“ zvolala Zuzka. „Zavreli ho. Čo budú teraz ľudia robiť so svojimi domácimi maznáčikmi, keď pôjdu na dovolenku? Sú v tomto meste ešte nejaké hotely pre domáce zvieratá?“

„Nie, ale...“ začala som sa usmievať.

„Čo ti je smiešne? Na zavretom hoteli predsa nie je nič vtipné.“

„Práve som dostala najlepší nápad v živote! Rodičia nám zakázali ďalšie

vlastné zvieratá, nehovorili však nič o tom, že sa nemôžeme starať o cudzie.“

„Si úžasná, Julinka! Nečudujem sa, že si už skoro zverolekárka.“

Naša veterinárna klinika

Rozbehli sme sa domov a tam sme okamžite začali pracovať na našom doteraz najlepšom tajnom pláne.

„Čo myslíš, kto dovolí dvom deťom starať sa o jeho domáceho maznáčika?“ spýtala sa Zuzka.

„Výborná otázka. Kto s nami nezaobchádza ako s deťmi a vidí v nás múdrych a skoro dospelých ľudí?“

Moja kamarátka sa na chvíľu zamyslela.

„Iné deti?“

„Presne! To budú naši zákazníci.“

Sadla som si k počítaču a spoločnými silami sme vytvorili leták.

NOČNÁ PREHLIADKA DOMÁCICH MILÁČIKOV

Julinka (skoro zverolekárka) a Zuzka (cvičiteľka a vystavovateľka zvierat) vám tento víkend zadarmo prezrú a upravia vaše zvieratká.

V prípade potreby tam bude aj úplne kvalifikovaný zverolekár.

V Julinkinom dome
Harmančeková ulica 6

Nemusíte sa objednávať ani vopred telefonovať.
Stačí, ak v sobotu ráno o deviatej privediete svojich maznáčikov a prinesiete im aj žrádlo.

Všetky zvieratá u nás musia zostať na noc, aby sme ich stav dôkladne preverili.
Vyšetrené a upravené zvieratká aj so zdravotným certifikátom si môžete vyzdvihnúť v nedeľu o šesťnástej.

**Vytlačila som dvadsaťsedem kópií,
aby sme mali dosť pre všetky deti
z triedy.**

„Julinka, a kde budú tie zvieratá spať?“ hlesla Zuzka. Zdalo sa, akoby o našom pláne pochybovala.

„Predsa v našich izbách,“ odvetila som a rozťahla som ruky.

Zuzka sa na mňa šokovane pozrela. „Ibaže,“ koktala, „no, vieš, ide o to, že... Podľa mňa je tu málo miesta.“

Rozhliadla som sa po svojej izbe, ako keby som ju videla prvý raz v živote. Všade sa povalovalo oblečenie, papiere a množstvo iných vecí. Napadlo mi, že Zuzka má asi pravdu, no ja som naozaj stále veľmi zaneprázdnená. Pomáham mame v ordinácii a aj vtedy, keď ju niekto zavolá k sebe domov. Vraví, že by to bezo mňa nezvládla, a ja s ňou bez výhrad súhlasím.

Zvalila som sa na svoju rozostlanú posteľ. „Neboj sa, zvládneme to,“

uistila som kamarátku. „Vyrobíme si tabuľky a rodičom povieme, že si prerábame izby a že nemôžu vojsť, kým to nebude hotové. Mama bude v siedmom nebi, lebo si bude myslieť, že upratujem.“

Mala som pravdu. Moja mama mala radosť. No keď Zuzkina mama videla, ako dávame rovnakú tabuľku na dvere Zuzkinej izby, veľmi nadšene nevyzerala.

Práve chcela niečo povedať, ale našťastie sa chalani začali na prízemí

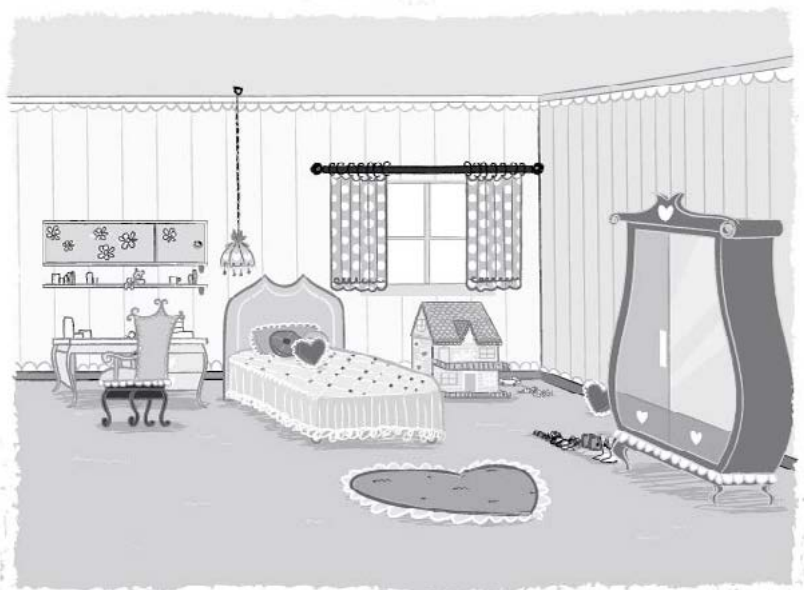
Izba sa upravuje.

Vstup zakázaný!

biť. Kôš s bielizňou si prehodila na druhú stranu a vyvrátila oči. „Čo zase?“ zašomrala a ponáhľala sa za hlukom.

„Uf!“ vydýchla si Zuzka. „Mali sme šťastie. Dúfam, že zabudne, čo chcela povedať. Väčšinou sa to stáva.“

Vošli sme dnu.

Ako vždy, Zuzkina izba bola vzorne uprataná. Tá izba je vlastne rovnaká ako Zuzka. Vždy vyzerá krásne a čisto, aj keď práve vstala z postele. Hoci ružové steny a strop rovnakej farby nie sú podľa môjho vkusu, povzbudzujúco som sa usmiala.

„Je tu dostatok miesta na česanie,“ poznamenala som.

Zuzka sa nadšene rozžiarila. „Už sa nemôžem dočkať! Tie letáčky rozdáme v škole hneď zajtra!“